

Arrest

nr. 207 394 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : [N.]

voornaam : [R.D.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, ALIAS: [P.A.], geb [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Schengengrondgebied. Op 15.04.2015 werd betrokkene door de politie van Antwerpen gecontroleerd als mogelijke verdachte van een drugsdeal. Hij trachtte de Belgische autoriteiten toen te misleiden door een valse identiteit op te geven, met name [P.A.], geb [...]. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Die dag werd hem een bevel betekend om uiterlijk op 22.04.2015 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft bovendien geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 15.04.2015 en op 29.05.2017. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Volgens betrokkenes verklaringen verblijft hij reeds meer dan 4 jaar illegaal op het Schengengrondgebied. Op 15.04.2015 werd betrokkene door de politie van Antwerpen gecontroleerd als mogelijke verdachte van een drugsdeal. Hij trachtte de Belgische autoriteiten toen te misleiden door een valse identiteit op te geven, met name [P.A.], geb [...]. Op 28.01.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een 11 jaar oudere legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane ([N.B.]). Op 13.06.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Een inreisverbod voor betrokkene betekent op zich geen schending van de rechten van de dochter van Mevr. [B.] aangezien uit het administratief dossier blijkt dat deze dochter nog intensief contact heeft met haar eigen vader.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij

de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

Op 10 juli 2017 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Paramaribo, Suriname.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij beroept zich eveneens op het algemene rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt zij als volgt:

"Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat er een risico bestaat op onderduiken;*
- dat verzoeker reeds eerdere bevelen heeft ontvangen doch niet heeft opgevolgd;*
- dat verzoeker een geweigerde wettelijke samenwoning heeft en aldus een indicatie bestaat van een schijnrelatie, een inreisverbod in casu geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM;*
- er wordt verzoeker om deze redenen een inreisverbod opgelegd van 3 jaren conform artikel 74/11 § 1 lid 2 Vreemdelingenwet;*

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker - rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet - niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoeker toegekend.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende:

" Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Dat conform artikel 13 van het EVRM ééniieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel - in het kader van de wettigheidstoetsing - dient na te gaan of de "wet" niet wet geschonden. Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Bovendien heeft verzoeker een Nederlandse partner in België wonen met wie hij een duurzame familieband heeft in de zin van artikel 8 EVRM (stukken 2 en 3). Eveneens diende minstens in de zin van artikel 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet te worden gemotiveerd, daar de partner van verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft en aldus zelfs geen geregistreerd partnerschap (lees: geregistreeerde wettelijke samenwoning) nodig heeft om een verblijfsaanvraag in België in te dienen. Verwerende partij laat na om naar iets te zeggen over de mogelijke toepassing van artikel 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het bestaan van deze band tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verzoekende partij "verzoeker verdachte was bij een drugsdeal" niet juist is en zelfs een schendig vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er klaarblijkelijk een onderzoek aan de gang was, dat verzoeker ook schuldig is. Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoeker kan er geen sprake zijn van "heterdaad" of "schuld" van verzoeker. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door verwerende partij wordt zelfs niet eens verwezen naar een bestaand concreet procesverbaal om eigenlijk te stellen dat "er in hoofde van verzoeker een risico bestaat dat de openbare orde" wordt geacht geschonden te zijn. Er is enkel sprake van een onderzoek, waarbij verzoeker eveneens zijn rechten van verdediging kan doen gelden. Hij geniet - tot het bewijs van het tegendeel - het vermoeden onschuld.

De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft in België er er dus een risico bestaat op onderduiken. Er is immers een verschil tussen een woonplaats en een verblijfplaats. De wettelijke woonplaats van een persoon, voor de uitoefening van zijn rechten en de vervulling van zijn plichten, is daar waar hij zijn hoofdverblijf (domicilie) gevestigd heeft. Dit gebeurt door een verklaring af te leggen op de gemeente, tengevolge waarvan men wordt ingeschreven in het bevolkingsregister (Belgen) of het vreemdelingenregister (vreemdelingen) .

De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

Een verblijfplaats heeft, in tegenstelling tot een woonplaats, alleen een feitelijk en geen wettelijk karakter: het is de plaats (of het zijn de plaatsen) waar men soms, ev. ook voor langere periodes, aanwezig is, bijvoorbeeld buitenverblijven, studentenkamers... (Lees: Studente met hoofdverblijfplaats in Budget & Recht nr. 148 januari/februari 2000 p. 47.). Verzoeker heeft geen woonplaats, maar wel een vaste verblijfplaats dewelke uit het administratief duidelijk blijkt en waar verwerende partij duidelijk van op de hoogte is (of minstens behoorde te zijn).

Verzoeker heeft geen officiële woonplaats, maar wel een feitelijke vaste verblijfplaats. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn van 3 jaren, wordt geenszins verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie

van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaren.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet, gelet nu op het gegeven dat de in de bestreden beslissing aangegeven "redenen" manifest onjuist zijn en getuigen van een gebrek aan een in concreto-beoordeling van het administratief dossier van verzoeker en de daarin vervatte gegevens, waar verwerende partij kennis van heeft (of minstens kennis van behoorde te hebben). Bovendien heeft verzoeker een Nederlandse partner in België wonen met wie hij een duurzame familieband heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Eveneens diende minstens in de zin van artikel 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet te worden gemotiveerd, daar de partner van verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft en aldus zelfs geen geregistreerd partnerschap (lees: geregistreerde wettelijke samenwoning) nodig heeft om een verblijfsaanvraag in België in te dienen. Verwerende partij laat na om naar iets te zeggen over de mogelijke toepassing van artikel 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het bestaan van deze band tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Verwerende partij is heel duidelijk op de hoogte van het hele verblijfsverleden en leven van verzoeker. De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het te voorbarig, onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om reeds in de deze fase een bevel te nemen ten aanzien van verzoeker. Immers, verzoeker vormt een gezinscel met zijn Nederlandse partner en daar is verwerende partij duidelijk van op de hoogte (of minstens behoorde daarvan op de hoogte van te zijn). Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte is (of behoorde te zijn), werd in de bestreden beslissing met geen woord gerept over deze toch essentiële elementen.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en schendt de in het eerste middel aangehaalde beginselen en bepalingen."

2.1.2. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

[...]

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verblijfsgerechtigde Nederlandse partner en haar kind.

Dat verzoeker duurzame en hechte familieband heeft met zijn en dat deze familieband nog steeds verder duurt.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een familielid heeft in België met wie hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familierelatie tussen de verzoeker en diens Nederlandse partner op basis waarvan hij op grond van artikel 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet recht heeft om een verblijfsaanvraag in te dienen als feitelijke partner met wie hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze familieband in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2.1. Gelet op hun samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Enerzijds wordt geduid dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan in de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. De motieven waarom hiertoe in deze verwijderingsbeslissing werd besloten, worden kort hernomen. Anderzijds wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In dit verband wordt geduid dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 15 april 2014 en 29 mei 2017. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de verzoekende partij hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald, omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven en omdat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst op het belang van de immigratiecontrole. Hij verwijst naar het illegaal verblijf van de verzoekende partij gedurende meer dan vier jaar, en nadat hij eerder reeds had gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde, en het gegeven dat zij op zeker ogenblik, als verdachte van een drugsdeal, trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven. Verder duidt de gemachtigde van de staatssecretaris waarom hij de voorgehouden relatie met een Nederlandse onderdaan die in België verblijft niet aanvaardt als reden die

zich verzet tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Hij wijst erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat dit een contra-indicatie vormt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij stelt ook nog dat de bestreden beslissing evenmin een schending vormt van de rechten van de dochter van de Nederlandse partner, nu blijkt dat deze dochter nog intensief contact heeft met haar eigen vader. Eveneens duidt hij dat de omstandigheid dat de verzoekende partij tegen deze weigeringsbeslissing in beroep zou gaan bij de rechtbank van eerste aanleg niet leidt tot een andere beoordeling, nu een persoonlijke verschijning in dergelijke procedures niet is vereist. Hij stelt dat indien voormelde procedure een positieve uitkomst heeft voor de verzoekende partij, zij bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een vraag tot intrekking van het inreisverbod / visumaanvraag kan indienen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsbeslissingen – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Er wordt concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en deze motivering beperkt zich niet tot de vaststellingen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan of niet is voldaan aan de terugkeerplicht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

De verzoekende partij betoogt nog dat in de bestreden beslissing had moeten worden gemotiveerd in het licht van de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij geen geregistreerd partnerschap – in casu een geregistreerde wettelijke samenwoonst – nodig heeft om een verblijfsaanvraag in te dienen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling op geen enkele wijze kan worden gekoppeld aan de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan op welke wettelijke basis de gemachtigde van de staatssecretaris de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet moest betrekken bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Daarenboven wijst de Raad erop dat in artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet staat dat de andere familieleden, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, het bestaan van de relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of vervoegen moeten bewijzen, alsook het duurzaam karakter van deze relatie. Uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt duidelijk dat de persoon die van mening is zich in één van de situaties van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te bevinden, dit zelf moet aantonen. Als de verzoekende partij zich op deze bepalingen wenst te beroepen, dient zij aldus een aanvraag in te dienen en aan te tonen dat zij voldoet aan alle voorwaarden. Zij heeft zulks niet gedaan. De verzoekende partij kan niet dienstig stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht is om uit eigen beweging een onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van elke vreemdeling om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Het komt in dergelijke zaken toe aan de aanvrager om het voldoen aan de voorwaarden aan te tonen en te staven met een (begin van) bewijs.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er specifiek had moeten worden gemotiveerd inzake de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet. Zij gaat hierbij ook voorbij aan de duidelijke motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen die aan deze beslissing ten grondslag liggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit dit wetsartikel volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemd artikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet en dus zowel omdat er geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan als omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven als dusdanig niet betwist en dus evenmin dat er grond was om een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen.

De verzoekende partij bekritiseert de beslissing waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij betwist onder meer dat er sprake is van een risico op onderduiken doordat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft in België. Deze beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan maakt onlosmakelijk deel uit van de beslissing van 3 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. De vaststelling dringt zich op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juli 2017 door de verzoekende partij niet tijdig is aangevochten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, en dus ook de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, is thans dan ook definitief aanwezig in het rechtsverkeer. De kritiek van de verzoekende partij op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan is laattijdig en kan niet langer dienstig worden aangebracht in het kader van het thans voorliggende beroep dat enkel is gericht tegen het inreisverbod (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is, omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven en omdat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst op het belang van de immigratiecontrole. Hij verwijst naar het illegaal verblijf van de verzoekende partij gedurende meer dan vier jaar, nadat hij eerder reeds had gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij reeds twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde, en het gegeven

dat zij op zeker ogenblik, als verdachte van een drugsdeal, trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven. Verder duidt de gemachtigde van de staatssecretaris waarom hij de voorgehouden relatie met een Nederlandse onderdaan die verblijft in België niet aanvaardt als reden die zich verzet tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Hij wijst erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat dit een contra-indicatie vormt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij stelt ook nog dat de bestreden beslissing evenmin een schending vormt van de rechten van de dochter van de Nederlandse partner, nu blijkt dat deze dochter nog intensief contact heeft met haar eigen vader. Eveneens duidt hij dat de omstandigheid dat de verzoekende partij tegen deze weigeringsbeslissing in beroep zou gaan bij de rechtbank van eerste aanleg niet leidt tot een andere beoordeling, nu een persoonlijke verschijning in dergelijke procedures niet is vereist. Hij stelt dat indien voormelde procedure een positieve uitkomst heeft voor de verzoekende partij, zij bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een vraag tot intrekking van het inreisverbod / visumaanvraag kan indienen.

In het licht van deze omstandige motivering over de duur van het inreisverbod kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden beslissing op "*quasi-automatische wijze*" voor de maximale duur van drie jaar wordt gekozen, zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod werd wel degelijk ook rekening gehouden met de relatie die de verzoekende partij stelt te hebben met een Nederlandse vrouw en toegelicht waarom deze relatie zich niet verzet tegen een inreisverbod met een duur van drie jaar. De verzoekende partij laat na met concrete argumenten in te gaan op de voorziene motivering en zo het incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen.

De verzoekende partij betoogt nog dat de bewering dat zij een verdachte was bij een drugsdeal, niet correct is en dit een schending inhoudt van het vermoeden van onschuld. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting niet zozeer betwist dat zij verdachte was bij dergelijke feiten, zij betwist enkel dat zij zich effectief met dergelijke feiten heeft ingelaten. Dit laatste wordt evenwel niet gesteld in de bestreden beslissing. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het gegeven dat de verzoekende partij verdachte was bij een drugsdeal geen determinerend motief is. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst, waar hij de duur van het inreisverbod vaststelt op drie jaar, niet zozeer naar dit gegeven, maar wel naar het gegeven dat de verzoekende op dat ogenblik de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door een valse identiteit op te geven. Dit gegeven betwist de verzoekende partij niet. Deze vaststelling van het opgeven van een valse identiteit kadert in de vaststelling dat de verzoekende partij hardnekkig vasthoudt aan haar illegaal verblijf in België. Op geen enkele wijze weerhoudt de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing voor het overige redenen van openbare orde om de duur van het inreisverbod te rechtvaardigen en waaruit dan alsnog zou kunnen blijken dat hij de verzoekende partij wel degelijk dergelijke feiten ten laste legt. Er blijkt dan ook niet dat het betoog van de verzoekende partij op dit punt dienstig is. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich in casu dienstig kan beroepen op het vermoeden van onschuld, waar niet blijkt dat de bestreden beslissing steunt op feiten van drugshandel die de verzoekende partij ten laste worden gelegd. Dit beginsel heeft ook enkel betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Er blijkt verder geenszins dat nog een strafrechtelijk onderzoek of strafprocedure lopende is in het kader waarvan de aanwezigheid van de verzoekende partij in België is vereist.

De verzoekende partij laat na om op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) specifieke omstandigheden er ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Zij concretiseert ook niet waarom de bestreden beslissing dan voorbarig zou zijn. Waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Er

blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gehandeld met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. De verzoekende partij toont evenmin met concrete argumenten aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet. Een schending van het vermoeden van onschuld kan evenmin worden aangenomen.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij stelt een relatie te hebben met een Nederlandse vrouw die in België verblijft.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen reeds de registratie van een wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en de Nederlandse vrouw in de registers, na een negatief advies van het parket, omdat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee het bestuur rekening moest houden, laat staan dat er sprake was van enige kennelijk onredelijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Verder dient te worden vastgesteld dat er ook is gemotiveerd inzake de band tussen de verzoekende partij en de dochter van haar voorgehouden partner, maar dat de verzoekende partij nalaat om hier enigszins op in te gaan.

De verzoekende partij toont verder ook niet concreet aan dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.7. De vaststelling dringt zich op dat de aangevoerde schendingen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn ook enkel worden betrokken op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen die onlosmakelijk deel uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juli 2017 waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. De Raad herhaalt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, en de daarin vervatte beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, op zich niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Deze beslissing, die niet in rechte werd aangevochten, is reeds definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Deze

kritiek is niet dienstig in het kader van het thans voorliggende beroep en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.8. Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de concrete bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist, hetgeen de verzoekende partij nalaat te doen. De Raad heeft bovendien bij het onderzoek hierboven geoordeeld dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.2.9. Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

2.2.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS